

Einaferð var tað eg...

EITTT MODE FØROYSKT

Eg, ein ravnur, ein úlvur, ein risi, ein gandakelling og ein kareoke-bar. Í nýskrivaða modernaða ævintýrinum kanna Mariann Hansen og Durita Dahl Andreassen spurningin »Hvørjar eru kvinnurnar, ið mangla í Føroyum«. Saman hava tær stovnað listabólkin GUT//Productions við tí endamáli at lata »the GUTS« ella magakensluna stýra listarligu tilgongdini.

TIÓÐHILD PATURSSON

Ævintýrini og gandakellingarnar

Eyðun Andreassen hevur í bókini »Ævintýr« greinað og tulkað fleiri føroysk ævintýr. Eitt, ið hevur merkt og myndað arbeiðið við leikinum »Einaferð var tað eg...«, er tulkani hjá Eyðuni Andreassen av gentuni í føroysku ævintýrunum – gentan er altíð høvudpersónurin, hon er

aktørurin, hon er tann, ið fremur broytingina. Og møguliga er hon tann, ið broytist mest? Hesi broytingini, ella transformátiónini sum tær báðar nevna tað, verður arbeiðt við í nýskrivaða leikinum.

– Leikurin ein uppperð við tað penu behagisjúku gentuna, sum er innan í nógvum kvinnum, og um transformátiónina burtur frá hesum leiklutinum í ein annan. Um at vera ein og at blíva

til nakað meir. Kanska. Ella blíva til nakað annað.

GUT//Productions og magakenslan

Listabólkurin GUT/Productions er sprottin úr ynskinum hjá teimum báðu listakvinnum um at sleppa at skapa út frá magakensluni.

– Vit hava valt at kalla tað ein listabólk, tí vit vilja hava hetta so opið sum gjørligt. Vit vilja ikki avmarka okkum til pallist. Høvuðskonseptið er at gera list eftir magakensluni. So má tað føra til ein leik, eina bók, ein sang, eina instalatión... ja, tað má magin og hugskotið stýra.

– Eg havi ynskt at arbeiða uppá hendan mátan ógvuliga leingi, sigur Durita Dahl Andreassen. Tí tá man arbeiður uppá hendan mátan, arbeiður man við flatstrukturni. Eg havi ikki bara veri sjónleikari, eg havi verið listafólk. Eg havi veri við í hugskotinum, tonkunum, dreyminum og so at geva tí skap saman við hinum. Engin hevur síðsta orðið í skapanini av søguni – síðsta orðið hava vit í felag. Men nú til endan, er tað leikstjórin, ið savnar endarnar – við øllum træðrunum vit saman

hava spundið. Nú til endan, so fara vit í okkara rollur, nú tvær vikur undan eru vit sjónleikarnir. Vit hava bestemmað okkum fyri at leggja ábyrgdina frá okkum, tí vit stóla uppá tey, ið vit arbeiða saman við, og tí halda vit fast í.

Men hvør er magakenslan?

»Ihhhiii...« siga tær báðar tá ið eg spyrji. Tað er, tað er... tað er ringt at forklára, tí tað er ordiliga nógv. Og hvat er so tað?

– Fyrst og fremst er tað erligheit, erligheit yvir fyri sær sjálvari. At vera erlig yvir fyri sínum dreytum, sínum ynskjum, sínum hugi og síni drívmegi. Ja, at tað handlar um at vera erlig yvir fyri tí, ið sum nú einaferð er tað, ið tendrar okkurt í tær.

– Tað kann vera ógvuliga torført at fylgja magakensluni. Tað er ikki lætt arbeiði, men tað er spennandi. Man kann risikera at halda okkurt ordiliga ófeitt vera feitt, man kann risikera at vera á grensini til at vera

kiksað. Fasadan verður eitt sindur »svækka«.

– Um tú lurtar eftir magakensluni, so verður tú sárbar. Tí vit eru bara menniskju, við vánaligum hugskotum og ordiliga smáum dreytum, ella ov stórum dreytum. Vit raka við síðurnar av. Men heldur tað enn at vera grá og lunkað. Tað er faktiskt tað hesin leikurin handlar um.

Um tað ikki er stuttligt, so er tað ikki skeg

– Tað lættasta er at vera grá og lunkað, tað er bara ikki altíð so fruktbart. Tað kann gerast ógvuliga óaktívt. Nakað, ið hevur eyðkent okkara tankar í longri tíð,

